

Arrest

nr. 182 953 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 7 november 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 24 november 2016 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De mevrouw:

[...] Naam, voornaam: [S.M.]

[...]

[...] nationaliteit: Armenië

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene geen paspoort met een geldig visum voorlegt.

[...] Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

[...]

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft op 06.09.2013 en op 11.12.2012 (werd[...] betekend[...] aan haar moeder) een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal op het grondgebied."

Dii is de bestreden beslissing.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 8 december 2016 diende verzoekster, samen met haar vader en moeder, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Haar betoog luidt als volgt:

"[...]

Verzoekster is de stelling toegedaan dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Met betrekking tot de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten wenst verzoeker op te merken dat in casu geen sprake is van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou bezitten. De in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgenomen verplichting tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten in bepaalde gevallen mag immers niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV19 december 2013 (AV), nr. 116.003).

Zo mag er geen bevel worden afgegeven dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

M.a.w. indien de uitgevaardigde bevelen de schending van hogere rechtsnormen zouden impliceren - wat in casu onstuitbaar het geval is verwerende partij volkomen op wettige wijze kan beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven.

Ingevolge het administratief dossier van verzoekster - dewelke parallel loopt met deze van haar ouders - en de thans bijgebrachte stukken blijkt onstuitbaar dat aan verzoekster haar vader aan kanker lijdt en dat hij hiervoor al reeds geopereerd werd.

Zij hebben een medische regularisatieprocedure ex art. 9ter vrw. ingeleid, dewelke op heden nog steeds hangende is.

Verzoekster haar vader wordt stipt opgevolgd en behandeld in het Rijk en een terugkeer is thans absoluut niet aan de orde. Verzoekster verleent dagdagelijks mantelzorg aan haar vader.

Dat in de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten over dit cruciaal element geen woord over wordt gerept.

Verzoekers hebben er wel degelijk belang bij het aanvechten van deze bevelen om het grondgebied te verlaten.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissing komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken."

3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Inzake de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt verzoekster in wezen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de

Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. De Raad kan slechts vaststellen dat verweerder op het ogenblik dat hij de in casu bestreden beslissing nam de vier door verzoekster en haar ouders ingediende aanvragen om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd reeds had afgewezen. Verweerder kon op 7 november 2016, de datum waarop hij de bestreden beslissing nam, uiteraard geen rekening houden met een vijfde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd die hem pas bij aangetekend schrijven van 8 december 2016 werd overgemaakt. Er dient daarenboven op te worden gewezen dat in deze laatste aanvraag louter wordt verwezen naar een aandoening waaraan verzoeksters vader lijdt. Er blijkt dan ook niet dat verzoekster enig gezondheidsprobleem heeft dat onterecht over het hoofd werd gezien. Verzoekster zet nog uiteen dat zij als mantelzorger voor haar vader optreedt. Haar betoog blijft evenwel ongestaafd en er werden aan de Raad ook geen stukken voorgelegd waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeksters vader effectief nood heeft aan mantelzorg en dat deze zorg enkel door verzoekster zou kunnen worden verstrekt. Verzoekster die reeds jaren in het Rijk verblijft en verschillende aanvragen om machtiging tot verblijf indiende kan ook niet voorhouden dat zij, voorafgaand aan de datum waarop verweerder de bestreden beslissing nam, niet de mogelijkheid had om haar situatie direct en persoonlijk aan verweerder ter kennis te brengen.

Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat verweerder enige hogere rechtsnorm, die zou verhinderen dat de bestreden beslissing werd genomen, heeft miskend.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt en laat evenmin toe te besluiten dat verweerder deze beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet – dat verzoekster ook geschonden acht – voorziet dat een verwijdering tijdelijk kan worden uitgesteld indien deze verwijdering strijdig zou zijn met het non-refoulementbeginsel. Verzoekster toont evenwel niet aan dat de eventuele tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een miskenning van het non-refoulementbeginsel zou inhouden. Voormelde bepaling voorziet tevens dat omwille van bepaalde specifieke omstandigheden de tenuitvoerlegging van een verwijderingsbeslissing kan worden uitgesteld. In de bestreden beslissing wordt evenwel geen uitspraak gedaan omtrent de mogelijkheid om de tenuitvoerlegging van deze beslissing al dan niet uit te stellen. Een schending van artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK